

være kendt af Jordbrugeren eller den jagtberettigede eller nogen af hans Husstand, forrest skal han altsaa trække alle disse Mennesker ud paa Marken eller i Skoven for at se, om de kende Hundens Gjer, først saa er han sikker — det vil sige, saa er han ikke ganske sikker endnu, for saa skal han melde til Sognefogden eller til Politiet, at han agter at nedstjude denne Hund. Jeg had nok set, om denne Bestemmelse nogen Sinde skulde komme til Anvendelse; den er saaledes redigeret, at den er — jeg beder undskyldte Udtrykket — aldeles ubrugelig. I hvert Fald kan jeg ikke modtage den, og jeg vil bede Udvalget meget overveje, om det ikke kunde staafe en anden Redaktion inden tredje Behandling. Udvalget vil sikkert ogsaa erkende, at Bestemmelsen er uheldig; den synes at være af en saadan Beskaffenhed, at den nok kunde se ud til at være bleven til ved et Kompromis mellem forstellige Opfattelser. — I § 12 findes der en Bestemmelse, der angaar Forbud mod, at Personer med Skydevaaben eller Jagthunde færdes i Stove, hvad enten disse tilhøre Staten eller private, uden for de gennem Skovene førende offentlige Veje. Udvalget har foreslaaet at ændre dette til: uden for de „ikke private“ Veje. Jeg tror ikke, at denne Rettelse er ganske heldig. Hvis jeg forstod den ærede Ordfører rigtig, var Meningen den, at man vilde begrænse Antallet af de Veje, som Bestemmelsen kunde finde Anvendelse paa, men Resultatet vil blive lige det omvendte. Efter Udtrykkene i Lovloven af 1867 vil „ikke private Veje“ ganske sikkert blive fortolket som omfattende Landevejene samt de offentlige Dveje, der ere optagne paa Kommuniernes Forbehold. Men foruden disse ikke private Veje findes der Veje, som maa siges at være offentlige; som saadanne kan jeg nævne Afgangsvveje til Jærnbanestationer. De ere private, for saa vidt som de altsaa ere anskaffede enten af Staten eller af vedkommende Jærnbanelsestabs ubelukkende til Afgang til Jærnbanestationen, men der er ingen Tvivl om, at man ellers vil henføre dem under Begrebet offentlige Veje. Man vil altsaa se, at Udtrykket „offentlige Veje“ gaar videre end ikke private Veje, og det har Udvalget vistnok ikke ment ved Endringen. Jeg skulde foreslaa at blive staaende ved Udtrykket „offentlige Veje“ som det, der i Virkeligheden passer bedst. — Endringen under Nr. 17 staaer i Forbindelse med Udvalgets Forslag om ganske at stryge § 37, som omhandler Tilsynet med den ulovlige Jagt. Jeg tror rigtignok, at det vil være heldigt at beholde § 37, naturligvis med de fornødne

Rettelser, som vilde være en Følge af, at man stryger Kapitlet om Jagttegnene, men for øvrigt tror jeg, at man i en Jagtlov trænger til at faa dette Forhold, hvem der kan træde op over for den ulovlige Jagt, og hvor vidt Retten gaar i saa Henseende, omhandlet i en særlig Paragraf for sig, men har Udvalget saa meget imod det, saa kan jeg ogsaa gaa med til at tage den Bestemmelse, som her er foreslaaet. Kun maa jeg ønske en Endring med Hensyn til de sidste Ord i Endringsforslaget. Der staaer nemlig der: „Jagtredskaberne skulle inden 8 Dage afleveres til nærmeste Politimyndighed og tilbagegives, naar Jagtovertrædelsen er bllagt eller paadømt“. Nu maa det imidlertid erindres, at den jagtberettigede har det i sin Magt at vælge mellem offentlig Forsølgning eller privat Forsølgning; han kan altsaa straks erklære, idet han afleverer Jagtredskaberne, at han ikke vil have Sagen offentlig forfulgt, men agter at forfølge den privat, og saa vilde Jagtredskaberne være at deponere hos Politimyndigheden og forblive der i ubestemt Tid. Imidlertid vil jeg være tilfreds, hvis der kommer til at staa, at Politimyndigheden dog er berettiget til at tilbageholde Jagtredskaberne, indtil Overtrædelsen er bllagt eller paadømt. Saafremt det staaer saaledes, vil Politimyndigheden ogsaa have det i sin Magt, hvis der sker Forhaling med Forsølgningen, at udlevere Jagtredskaberne. — Saa komme vi til det store Spørgsmaal om Helligdagsjagt og Nattejagt. Jeg skal her minde om, at Regeringsforslaget, som det blev fremsat i 1892, havde et særligt Kapitel om Jagt-tegn. Meningen med det var at søge at begrænse Udøvelsen af Jagten nærmere. Man vilde altsaa opstille en Kontrol med og visse Betingelser for, af hvem Jagten blev udøvet, og navnlig derigennem søge at undgaa Sagtens Udøvelse af letfindige og uhyndige Jøll, som i Virkeligheden ikke ere Sægere. Landstinget har ladet dette Kapitel om Jagtretten blive staaende, men det er gaaet videre med Tanken, idet det tillige har tilføjet Forbudet mod Søn- og Helligdagsjagt og mod Nattejagt, og ogsaa har sat et Forbud imod, at Personer, der ikke have naaet en Alder af 16 Aar, og Personer, der ere under Fattigvæsenets Forsørg, udøve Jagt. Nu vil Udvalget foreslaa, at alle disse Bestemmelser skulde falde bort. For Bibeholdelsen af Forbudet mod Nattejagt er der dog, saa vidt jeg erindrer, et Mindretal. Jeg tror, man er gaaet vel vidt i saa Henseende; man vil derved jo komme til at afvige meget stærkt fra den